

La possibilitat de perdurar i de resistir

T eltemps.cat/delesarts/5130/la-possibilitat-de-perdurar-i-de-resistir

- [Portada](#)
- [Articles](#)

[Publicitat](#)

Art

L'exposició 'Somiant una possibilitat' és formada per una quarantena d'obres provinents dels fons artístics de dues col·leccions privades: la de la Fundació Vila Casas i la de la Fundació DKV

Per [Pere Antoni Pons](#)

27.09.2018

Devastación V. 2016. DKV | Soledad Cordoba

Segueix-nos a Facebook per assabentar-te dels nostres darrers reportatges

Des del títol, l'exposició ***Somiant una possibilitat*** evoca un futurible més aviat incert, de caràcter quasi utòpic. Tot i que **Natàlia Chocarro**, una de les comissàries de la mostra, juntament amb Alícia Ventura, no fa servir la paraula "utopia", sí que ha escrit un text per al catàleg en què la idea d'utopia —és a dir, la possibilitat de materialitzar una realitat millor de

la que avui tenim— sobrevola tot el discurs. Factibles o il·lusòries, aquestes utopies a què Chocarro fa referència, sense creure-se-les ni donar-les per bones, tenen a veure amb totes les possibilitats que els avenços mèdics i tecnològics ens permeten, des de viure en altres planetes o assolir una longevitat quasi immortal (i que Chocarro ha pres del llibre *Homo Deus* de **Yuval Noah Harari**). Des del punt de vista artístic, tot això li serveix a la comissària de la mostra per contraposar-ho a les visions d'un pessimisme quasi terminal que predominen en l'art contemporani d'avui, un discurs del qual no participen les obres aquí exhibides.

Somiant una possibilitat.

Diàleg entre les col·leccions Vila Casas i DKV.

Fundació Vila Casas.

Espais Volart. C/ Ausiàs March, 22. Barcelona

Fins al 30 de desembre

Deixant de banda conceptes poc adequats per parlar d'art —com són els de pessimisme i optimisme, el d'utopia i... ¿quin seria l'antònim d'utopia? diguem-ne fatalitat—, *Somiant una possibilitat* funciona, expositivament, com una proposta antinegativista, en el sentit que posa a disposició dels espectadors tot un seguit d'obres que, almenys des d'un punt de vista teòric, no es resignen a deixar-se arrossegar o vèncer pels pitjors embats de la contemporaneïtat, uns embats que tant poden prendre forma de crisi social i econòmica, de neguit íntim, de convulsió demogràfica, de conflicte bèl·lic o de catàstrofe ecològica. No es tracta de negar que tot això existeix. Es tracta de contraprogramar-hi, amb les eines expressives i els motors significatius propis de l'art, una reivindicació personal o una aposta de vida (individual o col·lectiva) que faci més sentit.

Columna, II @ DKV Eulalia Valldosera

Abans de prosseguir amb la interpretació del contingut, un apunt només logístic però rellevant. L'exposició *Somiant una possibilitat* està composta per una quarantena d'obres provinents dels fons artístics de dues col·leccions privades: la col·lecció de la **Fundació Vila Casas** i la col·lecció **DKV**. Tenint en compte que poques vegades es poden veure exposicions muntades a partir de la barreja de diferents col·leccions, la singularitat de l'esdeveniment és destacable. (La raó d'aquesta col·laboració puntual i difícilment repetible és que ambdues fundacions tenen l'art i la salut com els seus dos interessos i objectius principals.)

Potser això que ara diré és un prejudici de persona que prové més de la literatura que de les arts visuals, però la impressió que tinc és que l'art contemporani, fins i tot aquell que té unes formes més conceptuals i uns plantejaments més reflexius, funciona millor quan expressa d'una manera poètica que no pas quan expressa d'una manera assagística. Vull dir que tant se val si la idea central de l'obra en qüestió és explícitament ideològica, o filosòfica, o sociopolítica, i per tant requereix una explicitació del missatge i, fins i tot, una justificació de la concreció formal que es dona a aquest missatge. L'obra, en última instància, només serà autènticament valuosa i potent pel seu poder de suggestió, per la seva capacitat de síntesi (simbòlica o literal), per la seva contundència estètica (tant si és subtil com brutal) i per la seva riquesa a l'hora de generar associacions imprevisibles i d'establir correspondències (de sentit, anímiques, mentals, potser morals) insòlites. Tots aquests són atributs o virtuts, diguem-ho així, sobretot propis de la **poesia**.

Stockholm. 2010. FVC Jordi Bernade.

Crec que aquesta és una fórmula aplicable a les obres de la present exposició, que com la majoria d'exposicions col·lectives és desigual i irregular. La comissària ha dividit les obres aquí exposades sota dos grans paraigües conceptuals: “el temps en suspensió” i “la resistència íntima” –una expressió manllevada del filòsof **Josep Maria Esquirol**–.

En relació al concepte de “temps en suspensió”, trobem unes obres –de tot tipus de gènere i format– que semblen col·locades sota una campana ahistòrica, en una mena de llimbs que les salven de la temporalitat i de les calamitats pròpies de la història humana. Són obres que, més enllà de si són fotografia, pintura, escultura, vídeo o instal·lació, tenen en comú una proposta de quietud, un afany de paralitzar el trànsit de les coses, de trobar tant en allò concret i reconeixible (un paisatge de l'Antàrtida, la foto d'un cossiòl, un complex funerari egipci) com en allò inconcret i irreconeixible (pintures abstractes còsmiques o geomètriques, una simple fusta embolicada en tela) un reducte de realitat –estètica, intel·lectual, sensorial– fugaç però més perdurable que d'habitud.

Gravitaciones. 2013. DKV Ruth Moran.

Algunes obres destacades d'aquesta secció són la fotografia *Raetur* d'**Álvaro Sánchez Montañés** –una estampa d'austeritat entre afligida i triomfant, en què una casa vella i un arbre pelat semblen abraçar-se sobre una terra àrida i davant un cel inacabable–, l'acrílic *For the American people after Hiroshima* de **Jordi Fulla** –amb un joc de perspectives i de simetries tan acurat que podria refredar en excés el sentit i la vivor de la imatge però que, paradoxalment, li confereix una sobrietat estilitzada i ferma– i les monumentals teles cosmològiques de **Jo Milne** i **Vicenç Viaplana** –en què cadascun dels dos artistes pinta a la seva manera el misteri d'allò que no té nom ni forma i que ens desborda–.

Les obres reunides sota el concepte de “la resistència íntima” potser en general són més contundents, menys subtils, menys el·líptiques, més frontals, que les ja esmentades. El terme “resistència íntima”, plàsticament, aquí es concreta en teles grans, denses, greus o fins i tot agressives (*Torna a l'urb*, de **Pep Agut**, el *Sense títol* impenetrablement negríssim de **Manuel Eiris**). Fins i tot les obres d'aparença més deliberadament modesta o delicada, per exemple *Refugio mínimo* de **Christian García Bello** (dos remes de fusta que s'aguanten precàriament sobre un ganivet de ferro), *El mismo color* de **June Crespo** (una escultura feta amb ciment, teles bastes, flors i cuir) o *Devastación V* de **Soledad Córdoba** (una imatge de desordre i de fragilitat que irradia seguretat, calma i equilibri), fins i tot aquestes obres, dic, remetent a una forma o altra de solidesa, de consistència.

Donde nada lleva a nada. DKV Mar Guerrero

La capacitat de trobar una **resistència** i una **perdurabilitat** insòlites i sorprenents davant els embats de la vida i de la història és una de les virtuts immutables de l'art. La present mostra n'inclou uns quants exemples potents, i per això ja val la pena de visitar-la.

Subscriu-te a El Temps i tindràs accés il·limitat a tots els continguts.

Atenció: com la majoria de webs, utilitzem cookies (galetes), tant pròpies com de tercers, per a recopilar informació estadística de la vostra navegació i oferir-vos un servei personalitzat. Si continueu navegant, considerem que n'accepteu l'ús. Més informació